

MATTHEW QUICK
**NAPOS
 OLDAL**

**A LEGJOBB NŐI
 FŐSZEREPLŐ
 OSCAR-DÍJ 2013**

Magukkal szembe fordítva, hogy megértsék
 Heringony HAZUDOTT

Mindent meg kell bennük, és ha optimisták maradunk, van esély

Ami élet néha mentőövet dob, Vitek, ha azt nem fogadod el

Mindig marad egy részem, amelyet perverz és molesztos, de szeretem

NE HAZUDJ
 Mi nem vagyunk
 "dögök" mint ő

Szerinted én
 "száltebb" vagyok,
 mint te!

MATTHEW QUICK

← **SZÍVMELENGETŐ,
 HUMOROS
 ÉS KIELÉGÍTI A LELKET.**
 - NANCY PEARL, NPR →

MATTHEW QUICK

**NAPOS
OLDAL**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Alicának – életem értelmének

Végtelen számú napom van a Nikkivel való elkerülhetetlen találkozásig

FEL SE KELL NÉZNEM AHHOZ, HOGY TUDJAM, Anya jött megint meglepetés látogatásra. Nyaranta a lábán mindig rózsaszínűek a körmök, és a virágmintás bőrszandálját is felismertem, mert azt akkor vette, amikor legutoljára kimenőt intézett nekem a borús helyről, és elvitt a helyi plázába.

Anya most is az udvaron talált rám, felügyelet nélkül, ahogy fürdőköntösbe bújva gyúrok; mosolygok, mert tudom, hogy azonnal leüvölti dr. Timbers fejét, mert hát minek tartanak itt bezárva, ha egész nap a kutya se figyel rám.

– Mire ez a rengeteg fekvőtámasz? – kérdezi Anya, amikor neki-kezek a második százas sorozatnak, anélkül, hogy egy szót is szólnék hozzá.

– Nikki... az... izmos... férfitestet... szereti – felelem, a szavakat fekvőtámaszonként préselve ki magamból, és közben érzem a számba csorgó izzadság sós ízét.

Az augusztusi köd sűrű, tökéletes a zsírétetéshez.

Anya úgy egy percig csak figyel, majd egy olyan kérdést szegez nekem, amitől ledöbbenek.

– Lenne kedved ma hazajönni? – mondja remegő hangon.

Azonnal félbehagyom a fekvőtámaszozást, hogy felnézzek rá, és bár kicsit hunyorognom kell a vakító déli nap miatt, rögtön látom rajta, hogy komolyan beszél, ugyanis aggodalom ül ki az arcára, mintha éppen valami nagy hibát követne el, és Anya arcára olyankor ül ki aggodalom, amikor úgy is gondolja, amit mond, és nem csak beszél bele órák hosszat a vakvilágba, amit meg akkor tesz, amikor éppen nem ideges és nem fél.

– Ha megfogadod, hogy nem kezded újra Nikkit keresni – teszi még hozzá –, akkor végre kijöhetsz innen, és addig lakhatsz velem meg az apáddal, amíg nem találunk neked valami munkát és önálló lakást.

Folytatom a fekvőtámaszokat, és közben egy fényes, fekete hangyára összpontosítok, amelyik közvetlenül az orrom alatt araszol egy fűszálon, de közben a perifériás látásommal azt is érzem, ahogy az izzadság az arcomról a földre csöpög.

– Pat, csak annyit mondd, hogy hazajössz, és én majd főzök rád, és találkozhatok a régi barátaiddal, és végre élheted tovább az életedet. *Kérlek!* Fontos, hogy te is akard. Ha csak a kedvemért is, Pat. *Kérlek!*

Fekvőtámasz dupla sebességgel, majd szétrobbanó mellizmok, erősödő fájdalom, forróság, izzadság, átöltözés.

Nem akarok a borús helyen maradni, ahol senki sem hisz a napos oldalban vagy a szerelemben vagy a hepiendben, és ahol az az általános vélekedés, hogy Nikkinek nem fog tetszeni az új külsőm, sőt látni sem akar majd, amikor a különidő véget ér. Ugyanakkor persze

attól is félek, hogy a régi életem szereplői nem lesznek olyan lelkesek, mint amilyen én próbálok éppen lenni.

De akárhogy is, tudom, ha szeretnék még valaha is tiszta fejjel gondolkodni, a lehető legtávolabb kell kerülnöm a lehangoló orvosoktól és a bányaréim nővérektől, akik fáradhatatlanul hozzák papírpoharakban a tablettákat, és mivel Anyát sokkal könnyebb átejtetni, mint az egészségügyi dolgozókat, talpra ugrom, majd miután viszszeranyerem az egyensúlyom, azt mondom:

– Hazajövök veled és hozzátok költözöm, amíg a különidő véget nem ér.

Miközben Anya a hivatalos papírokat írja alá, én még egyszer utoljára lezuhanyozom a szobámban, majd berámolom a sporttáskámba a ruháimat és Nikki bekeretezett képét. Ezután elköszönök a szobatársamtól, Jackie-től, aki pont ugyanúgy bámul rám a fekhelyéről, ahogy mindig, és közben a nyál úgy csurog le az álláról, mintha szűrt méz lenne. Szegény Jackie a foltokban kopaszodó hajával, fura formájú fejével és petyhüdt testével. Miféle nő tudná őt szeretni?

Az egyik szemével pislog egyet, amit betudok annak, hogy jó utat és sok sikert kíván, ezért én mindkét szememmel pislogok viszonzásul, ami azt jelenti, neked meg duplán sok sikert, Jackie, amit szerintem megért, mert nyög egyet, és a vállát a füléhez emelgeti, amit olyankor csinál, amikor felfogja, amit mondanak neki.

A többi barátom zenés relaxációs foglalkozáson van, amire én nem járok, mert a könnyű jazz néha feldühít. Arra gondolok, hogy talán elköszönhetnék azoktól, akik mellettem álltak, amíg be voltam ide zárva, ezért belesek a zeneszoba ablakán. Látom, hogy a fiúk jógaülésben ülnek a lila jógaszőnyegeken, a könyökük a térdükre támaszkodik, összetett tenyerük az arcuk előtt, a szemük csukva.

Szerencsére az ablaküveg hangszigetelt, ezért a könnyű jazz nem szűrődik ki. A barátaim nagyon nyugodtnak tűnnek – békésnek –, ezért úgy döntök, nem zavarom meg a foglalkozást. Amúgy is utálok a búcsúzkodást.

Dr. Timbers is ott vár rám fehér köpenyében, amikor kiérek Anyához a recepcióra, ahol három pálmafa magasodik a kanapék és a fotelok között, mintha a borús hely nem is Baltimore-ban, hanem, mondjuk, Orlandóban lenne.

– Élvezze az életét! – mondja a doktor, miközben a szokásos higogadt nézésével végigmér, majd megrázza a kezem.

– Fogom, amint a különidő véget ér – válaszolom neki, amire úgy elkerekedik a szeme, mintha azt mondtam volna, hogy lemészárolom a feleségét, Natalie-t és a három szőke hajú kislányát, Kristent, Jennyt és Beckyt, mert ennyire durván nem hisz a napos oldalban, és ennyire mindene, hogy fáradhatatlanul az apátiát és a negativitást és a pesszimizmust sulykolja mindenkibe.

De biztos akarok lenni abban, hogy felfogja: velem kudarcot vallott, engem nem sikerült megfertőznie lehangoló életfilozófiájával, mert én igenis nagy várakozásokkal tekintek a különidő vége elé.

– Képzelden el száguldás közben! – mondom dr. Timbersnek, elszűtve azt a mondatot, amit Danny, az egyetlen fekete bőrű barátom osztott meg velem a borús helyen, és amit ő szeretett volna dr. Timbersnek elszűtni, amikor szabadul. Egy kicsit zavar, hogy ellop-tam Danny lelépő szövegét, viszont elérte a kívánt hatást, amit onnan tudok, hogy dr. Timbers úgy hunyorít, mintha gyomorszájon vágta volna.

Miközben elhagyjuk Maryland, majd Delaware államokat és útközben a rengeteg gyorséttermet és plázát, Anya elmagyarázza, hogy dr. Timbers nem akart kiengedni a borús helyről, de néhány

ügyvéd és a barátnője pszichiátere – aki az *én* új pszichiáterem lesz – segítségével sikerült az ügyben ítéletet hozó bírót meggyőznie arról, hogy képes a gondomat viselni otthon, úgyhogy megköszönöm neki, amit értem tett.

A New Jersey államba átvezető Delaware Memorial hídon rám néz és megkérdezi, meg akarok-e gyógyulni.

– Ugye, meg akarsz gyógyulni, Pat? *Ugye, meg?*

Bólintok, és azt felelem:

– Igen.

És máris New Jerseyben vagyunk, és a 295-ös úton száguldunk északnak.

Amikor a Haddon Avenue-n megyünk, Collingswood – szülővárosom – belvárosa felé haladva, látom, hogy a főutca teljesen átalakult. Annyi sok új üzlet és elegáns étterem sorakozik egymás után, annyi sok jól öltözött ismeretlen sétál az utcán, hogy elbizonytalanodom, vajon tényleg itt laktam-e. Idegesség tör rám, és fulladni kezdek. Ez néha előfordul velem.

Anya megkérdezi, mi a baj, és amikor elmondom neki, újra biztosít arról, hogy dr. Patel, az új pszichiáterem, egykettőre rendbe tesz majd.

Amikor hazaérünk, az első utam rögtön a pincébe vezet, és mint ha karácsony lenne. Ott találom az Anya által már annyiszor beígért fekvényomópadat, és kaptam mellé súlyzótartó állványt, szobakerékpárt, kézi súlyzókat és egy Hasmester 6000-et, amit eddig csupán éjszakai reklámokból ismertem, és csak sóvároghattam utána a borús helyen töltött idő alatt.

– Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm! – mondom Anyának, majd átölelem, felemelem és körbefordulok vele.

Amikor leteszem, elmosolyodik, és azt mondja:

– Isten hozott itthon, Pat!

Azonnal bele is vetem magam a testedzésbe: felváltva jön a fekvőnyomás, a kézi súlyozás, a felülés a Hasmester 6000-en, a lábemelés, a guggolás, a több órányi biciklizés, a hidratáló kúra (napi 15 liter víz az adagom, végtelen sok hörpintés egy minipohárból az intenzív hidratáció érdekében), és a végén az írás, ugyanis le szoktam jegyezni a nap eseményeit, most is épp azt teszem, hogy Nikki majd olvashasson az életemről, és pontosan tudja, mi történt velem a különidő kezdete óta. (A borús helyen a gyógyszeres kezelés miatt a memóriám kezdett kihagyni, ezért határoztam el, hogy mindent leírok, amit majd a különidő véget értével el akarok mondani Nikkinek, hogy tudja, mi volt velem ez idő alatt. Csakhogy az orvosok a borús helyen minden ott írt dolgot elkoboztak, amikor kiengedtek, ezért most az egészet előlről kellett kezdenem.)

Amikor nagy sokára feljövök a pincéből, észreveszem, hogy a Nikkivel készült közös képeim eltűntek a falról és a kandallópárkányról.

Megkérdézem Anyát, hová lettek, amire azt feleli, hogy pár héttel a hazajövetelem előtt betörték, és ellopták a képeket. Ezután azt firtatom, hogy egy besurranó tolvajnak vajon mi szüksége a Nikkivel készült közös képeimre, amire az a válasz, hogy Anya minden fényképet nagyon drága keretbe tesz.

– És a betörő miért nem lopta el a többi családi képet is? – faggatom tovább. Anya azt feleli, hogy a betörő ellopta az összes drága keretet, de a családi képeknek megvolt a negatívja, így azokat pótolni tudta. – És a Nikkivel készült közös képeimet miért nem pótolta? – kérdezem. Erre meg azt mondja, hogy a Nikkivel készült közös képeimnek nincs meg a negatívja, mert Nikki szülei fizették az esküvői fotókat, és ő csak a kidolgozott képeket kapta meg a neki

tetsző fényképekből. A nem esküvői képeket pedig Nikkitől kapta, de jelenleg nem tartjuk a kapcsolatot se Nikkivel, se a családjával, mert különidő van.

Annyit még megjegyzek, hogy ha a betörő visszajönne, akkor eltörném a térdét, majd addig ütném, amíg mozog, amire azt feleli:

– Azt el is hiszem.

Apámmal egy szót sem váltok a hazatérésem utáni első héten, ami nem annyira különös, mert folyton dolgozik, ő a Big Foods éttermek regionális igazgatója New Jersey déli felén. Amikor pedig véletlenül nem a munkahelyén van, bevonul a dolgozószozájába, és zárt ajtók mögött történelmi regényeket olvas, főleg a polgárháborúban játszódókat. Anya szerint kell neki egy kis idő, mire megszokja, hogy újra itthon vagyok, amit én boldogan megadok neki, főleg, hogy igazából kicsit félek a vele való beszélgetésektől. Emlékszem, akkor is hogy üvöltött velem, amikor egyetlenegyszer meglátogatott a borús helyen. Borzasztó dolgokat vágott a fejemhez Nikkivel és úgy általában a napos oldallal kapcsolatban. Persze összefutunk párszor a lakásban, de rám se néz, amikor elmegy melletttem.

Nikki imád olvasni, és mivel mindig szerette volna, ha én is olvasok, most rászánom magam, nem utolsósorban azért, hogy be tudjak majd kapcsolódni a vacsorabeszélgetésekbe, amelyeken a múltban mindig némán hallgattam. A beszélgetésekbe, amelyeken Nikki és bölcsész barátai vesznek részt, akik egytől egyig tanárok, és akik szerint analfabéta bunkó vagyok, ahogy azt Nikki egyik barátja rendszerint a képembe is vágja, amikor én őt az alacsony termévével zrikálok.

– Én legalább nem vagyok analfabéta bunkó – mondja nekem ilyenkor Phillip, és Nikki majd megszakad a nevetéstől.

Anyá be van iratkozva a könyvtárba, ezért ő kölcsönzi nekem az olvasnivalót most, hogy otthon vagyok, és azt olvashatok, amit csak akarok, anélkül, hogy azt előtte jóvá kellene hagyatnom dr. Timbersszel, aki mellesleg egy fasiszta, ha könyvekről van szó. Az első könyv *A nagy Gatsby*, amit három este alatt be is fejezek.

Legjobban a bevezető tanulmány tetszik, amely szerint a regény főleg az időről szól, és arról, hogy azt pénzért nem lehet visszavásárolni, és én pontosan így érzek a testemmel és tornagyakorlataimmal kapcsolatban, ugyanakkor azt is érzem, hogy még végtelen számú napom van a Nikkivel való elkerülhetetlen találkozásig.

Amikor elolvastam a regényt – ami arról szól, hogy Gatsby menyire szereti Daisyt, de akármit is tesz, nem lehet vele –, legszívesebben szétéptem volna a könyvet, és felhívtam volna Fitzgeraldot, hogy elmondjam neki, milyen nagy bakot lőtt a regényével, pedig tudom, hogy Fitzgerald valószínűleg már halott. Mikor azt olvassa az ember, hogy Gatsbyt meggyilkolják az úszómedencében, amikor azon a nyáron először szánja rá magát, hogy elmenjen úszni, és Daisy még csak el sem megy a temetésére, meg hogy Nick és Jordan útjai elválnak, Daisy pedig végül a rasszista Tommal marad együtt, akinek a szexéhsége okozza egy ártatlan lány halálát, világosan látszik, hogy Fitzgeraldot biztosan nem érdekli, hová süt a nap, mert a könyvének a végén senki sem jut el a napos oldalra, nekem elhiheted.

Azért megértem, hogy Nikki kedveli ezt a regényt, mert nagyon jól van megírva. De a könyv iránti rajongása egyben aggodalommal is tölt el, mert ez alapján ő sem igazán hisz a napos oldalban, ugyanis szerinte *A nagy Gatsby* minden idők legjobb amerikai regénye, annak ellenére, hogy olyan szomorú a vége. Na, de mindegy, a lényeg, hogy Nikki nagyon büszke lesz rám, amikor elmesélem neki, hogy

végre elolvastam a kedvenc könyvét. Tartogatok számára még egy meglepetést: el fogom olvasni az összes könyvet, ami az amerikai irodalom órájának kötelező olvasmánylistáján szerepel, hogy még büszkébb lehessen rám, és hogy ezzel is mutassam, mennyire odafigyelek arra, amit szeret, és mennyi mindent megteszek, hogy megmentsem a házasságunkat. Főleg, hogy így majd én is be tudok kapcsolódni a fellengzős bölcész barátaival folytatott beszélgetésekbe, olyan mondatokat elejtve, hogy „Harmincéves vagyok. Öt esztendővel vagyok idősebb annál, hogy hazudjak önmagamnak, s aztán ezt becsületnek nevezem”, amit eredetileg Nick mond Fitzgerald híres regényének a vége felé, de akár én is mondhatnám, mert én is harmincéves vagyok, szóval az én számból nagyon bölcsen hangzik majd. Valószínűleg úgy lesz, hogy vacsora közben csevegünk, és az idézet hallatán Nikki elmosolyodik és elneveti magát, annyira meglepődik, hogy tényleg elolvastam *A nagy Gatsbyt*. Legalábbis ez a tervem, vagyis az, hogy majd nagyon lazán adom elő, amikor a legkevésbé számít arra, hogy „osztom az észet” –, hogy ismét fekete bőrű barátom, Danny szavaival éljek.

Istenem, már alig várom!

Nem a pesszimizmust sulykolja

DÉL KÖRÜL MEGSZAKÍTOM AZ EDZÉST, mert Anya lejön a pincébe és szól, hogy kezelésre kell mennem dr. Patelhez. Megkérdem, mehetnék-e inkább késő délután, amikor végeztem a napi súlyemelési adagommal, de Anya azt feleli, hogy ha nem jelenek meg időben dr. Patelnél, akkor visszaküldenek a borús helyre Baltimore-ba, mert ez áll a bírósági végzésben, és ha nem hiszek neki, nyugodtan elolvashatom a papírokat.

Így hát lezuhanyozom, majd Anya elvisz dr. Patel rendelőjébe, ami a szomszédos Voorheesben van, a Haddonfield-Berlin Road közelében, egy nagy lakóház első emeletén.

Amikor megérkezünk, én leülök a váróban, Anya pedig ismét hivatalos papírokkal bíbelődik. Szerintem már eddig is vagy tíz fát kellett kivágni a mentális állapotom dokumentálására, aminek Nikki biztos nem örülne, mert nagy környezetvédő; karácsonyra mindig fát ajándékozott nekem az esőerdőben – vagyis valójában egy papírlapot, amely tanúsította, hogy a tulajdonomba került a fa –, és ma már eléggé sajnálom, hogy kinevettem ezeket az ajándékokat, de

ha Nikki visszajön, soha többé nem fogok gúnyt űzni az esőerdők pusztulásából.

A *Sports Illustrated* magazint lapozgatom és hallgatom dr. Patel megnyugtató várótermi zenéjét, amikor hirtelen szexis szintetizátor-akkordok csendülnek fel, visszafogott lábcinnel színesítve, majd megszólal a lábdob, amely a szívverés ütemére adja az erotikus ritmust, jön hozzá a tündérpor szórást is kíséző csilingelő hang, és végül bekapcsolódik a gonosz szoprán szaxofon. Tudod a dal címét: „Songbird”, azaz „Dalosmadár”. Azonnal felpattanok, és üvöltöni kezdek, ahogy csak a torkomon kifér, felrúgom a székeket, feldöntöm az asztalt, felkapom a magazinokat, a falhoz vágom őket, és közben ordítok:

– Ez övön aluli volt! Nem bírom az ilyen húzásokat! Nem vagyok érzelmi kísérleti nyúl!

Abban a pillanatban egy alacsony indiai férfi, lehet úgy 150 centis – az augusztusi kánikula ellenére vastag kötött pulóvert visel és ragyogó fehér teniszcipőt –, odalép hozzám, és nagyon nyugodtan azt kérdezi, mi a baj.

– Állítsa le ezt a zenét! – süvöltöttem. – Állítsa le! De azonnal!

A mélynövésű ember maga dr. Patel. Ezt onnan tudom, hogy utasítja az asszisztensét, kapcsolja ki a zenét, aki teljesíti a kérést, így Kenny G már nem zenél tovább a fejemben, ezért abbahagyom az ordibálást.

Az arcomat eltakarom a kezemmel, hogy ne lássák, hogy sírok. Úgy egy perc múlva Anya masszírozni kezdi a hátam.

Hatalmas a csend, de aztán dr. Patel behív a rendelőjébe. Kelletlenül követem, miközben Anya az asszisztensnőnek segít rendet rakni az általam okozott felfordulás után.

A rendelő kellemesen különös.

Két bőrfotel van egymás felé fordítva, és szövevényes virágok – hosszú kúszónövények fehér és zöld levelekkel – lógnak a plafonról, keretbe foglalva a kiugró ablakfülkét, ahonnan egy kőből készült madárfürdőre és színes virágokkal teli kertre lehet rálátni. A szobában azonban az égvilágon semmi más nincs, leszámítva a két fotel között a rikító sárga hajópadlóra helyezett papír zsebkendő dobozt. A falat és a mennyezetet úgy festették ki, hogy az eget jutassák az ember eszébe – valódinak tűnő felhők lebegnek a rendelőben, amit jó előjelnek veszek, mert szeretem a felhőket. Egyetlen fényforrás található a plafonon, ami úgy néz ki, mintha a feje tetejére állítottak volna egy fehér mázas tortát, a mennyezetet azonban úgy festették meg körülötte, mintha a Nap lenne. Barátságos napsugarak lövellnek ki belőle.

El kell ismernem, hogy lenyugszom, ahogy belépek dr. Patel rendelőjébe, és már egyáltalán nem zavar, hogy megszólalt a Kenny G-dal.

Dr. Patel megkérdezi, melyik fotelban szeretnék relaxálni. A feketét választom, nem a barnát, de azonnal meg is bánom a döntésemet, mert arra gondolok, hogy emiatt most depressziósabbnak fog gondolni, mintha a barnát választottam volna, pedig egyáltalán nem vagyok depressziós.

Dr. Patel is leül, meghúzza a fotel oldalán lévő kart, és a lábtámasz felemelkedik. Hátradől, majd összekulcsolja a kezét apró feje mögött, mintha éppen focimérkőzést készülné nézni.

– Nyugodjon meg – kezdi. – És hagyjuk a dr. Patelt! Hívjon csak Clifffnek! Én a kötetlen beszélgetések híve vagyok. Csak barátián, rendben?

Elég kedvesnek tűnik, ezért én is meghúzzom a kart, hátradőlök és próbálok relaxálni.

– Vágyunk bele! – mondja. – A Kenny G-dal jól betett magának. Én sem vagyok nagy rajongó, de...

Behunyom a szemem, egyetlen kitartott hangot dúdolok, elszámolok magamban tízig, és közben teljesen kiürítem az agyam.

Amikor kinyitom a szemem, Cliff azt kérdezi:

– Akar beszélni Kenny G-ről?

Behunyom a szemem, egyetlen kitartott hangot dúdolok, elszámolok magamban tízig, és közben teljesen kiürítem az agyam.

– Jól van. Akkor beszélne inkább Nikkiről?

– Miért érdeklí Nikki? – kérdezek vissza, de meg kell vallanom, kissé túl ijedten.

– Ahhoz, hogy segíteni tudjak, Pat, előbb meg kell *ismernem magát*, nem? Az édesanyja szerint szeretne kibékülni Nikkivel, ezt tűzte ki maga elé legfőbb életcélul. Ezért gondoltam, hogy talán legjobb lenne vele kezdeni.

Rögtön jobban érzem magam, mert nem mondja, hogy a kibékülés kizárt dolog, és ezzel burkoltan talán azt jelzi, hogy van esély a feleségem és köztem rendbe tenni a dolgokat.

– Nikki? Ő a legjobb – mondom, majd elmosolyodom. Az a jóleső melegség járja át a testem, amelyet minden alkalommal érzek, ha kimondom a nevét, minden alkalommal, ha az arca megjelenik lelki szemeim előtt. – Ő a legjobb dolog az életemben. Mindennél jobban szeretem. És alig várom, hogy a különidő véget érjen.

– Különidő?

– Igen. Különidő.

– Mi az a különidő?

– Pár hónapja beleegyeztem, hogy elengedem Nikkit, ő pedig cserébe megígérte, hogy visszatér hozzám, amint sikerült lerendeznie

az ügyeit, és akkor újra együtt lehetünk. Tehát jelenleg ugyan nem élünk együtt, de ez csak átmeneti állapot.

– És miért került erre sor?

– Leginkább azért, mert nem becsültem meg eléggé, és csak a munkámnak éltem: én voltam a Jefferson Gimnázium történelem tanszékének a vezetője, és mellette három sportágban is edzősködtem. Sohasem voltam otthon, így magányosnak érezte magát. Ráadásul kissé elhanyagoltam magamat is; volt rajtam vagy 30 kiló súlyfelesleg. De most már jobban odafigyelek, és hajlandó lennék akár párterápiára is elmenni, ahogy azt annak idején kérte, mert új ember lettem.

– Megállapodtak határidőben?

– Határidőben?

– A különidő végét illetően.

– Nem.

– Ezek szerint a különidő bármeddig eltarthat?

– Elviekben, azt hiszem... igen. Főleg, hogy tilos kapcsolatba lép-nem vele vagy a családjával.

– Ennek mi az oka?

– Őőő... Nem igazán tudom. Mert hiszen... szeretem Nikki családját is, ahogy Nikkit. De nem számít, mert szerintem Nikki egy-kettőre visszatér, és majd elboronálja a dolgokat a szüleivel.

– Ezt mire alapozza? – kérdezi, de kedvesen, arcán barátságos mosollyal.

– Hiszek a hepiendben – válaszolom. – És úgy érzem, ez a film mindjárt elér a végkifejletig.

– Film? – kérdezi dr. Patel, és közben az jut eszembe, hogy a pszichiáterem kiköpött Gandhi, épp csak a drótkeretes szemüveg és a kopaszra borotvált fej hiányzik, ami azért elég különös gondolat,

főleg, hogy bőrfotelekben ülünk egy napfényes, vidám szobában, ráadásul Gandhi meg még halott is, nem?

– Az – felelem. – Nem vette még észre, hogy az élet egymás utáni filmek sorozata?

– Nem. Meséljen erről!

– Tudja, különböző kalandjaink vannak. Mindegyik valamilyen bonyodalommal kezdődik, de aztán felismerjük, hogy azt nekünk kell megoldani, ezért elkezdünk keményen dolgozni rajta, és eközben fejlődünk és jobb ember lesz belőlünk. Ezzel előkészítjük a terepet a hepiendnek, ami így biztosan el is jön, ahogy eljön például az összes *Rocky*-film, a *Mindent a győzelemért!*, vagy a *Karate kölyök*-, a *Csillagok háborúja*-, az *Indiana Jones*-trilógiák és a *Kincsvadászok* végén is. Amelyek egyben a kedvenc filmjeim, bár megfogadtam, hogy nem nézek filmet, amíg Nikki vissza nem tér, mert most a saját életem filmjét nézem, az meg, ugye, szünet nélkül pereg. Meg hát tudom, hogy mindjárt itt a hepiend, amikor Nikki visszatér, mert – hála a testedzésnek, a gyógyszereknek és a terápiának – sokkal jobb emberré váltam.

– Világos – mosolyodik el dr. Patel. – Én is szeretem a hepiendet, Pat.

– Akkor osztja a véleményemet? Maga szerint is hamarosan visszatér a feleségem?

– Csak az idő a megmondhatója – feleli dr. Patel, és azonnal tudom, hogy Cliffel jól ki fogunk jönni egymással, mert nem a peszszimizmust sulykolja, mint dr. Timbers és a borús hely többi dolgozója. Cliff nem tanácsolja, hogy nézzek szembe azzal, ami *szerinte* a valóság.

– Érdekes, hogy az összes többi pszichiáter, akivel eddig dolgom volt, mind azt mondta, hogy Nikki nem jön vissza. Hiába

mondtam el nekik, milyen sokat javult az állapotom, és hogy mennyi mindent teszek azért, hogy jobb emberré váljak, nem érdekelte őket, sőt mindig „herótot kaptak tőlem”. Ezt a kifejezést fekete bőrű barátomtól, Dannytól tanultam.

– Az emberek nagyon kegyetlenek tudnak lenni – mondja, miközben együtt érzően néz rám, amitől kezdek még jobban bízni benne. És ekkor észreveszem, hogy nem jegyzetel, amit – hadd mondjam el – nagyra becsülök.

Elmondom neki, hogy nagyon tetszik a rendelője, majd arról beszélgetünk, mennyire szeretem a felhők mögül felragyogó napot, és hogy az emberek idővel elvesztik azon képességüket, hogy meglássák a napos oldalt, pedig az mindig létezik.

A családjáról kérdezősködöm, mert azt úgy illik, és megtudom, hogy van egy lánya, aki a gimnáziumi hokicsapatban játszik, és jelenleg a második helyen állnak New Jersey déli bajnokságában. Van egy fia is, aki általános iskolás, hasbeszélő szeretne lenni, és esténként egy Grover Cleveland nevű fabábuval gyakorol, akinek nevét az Egyesült Államok egyetlen olyan elnökétől kölcsönözte, aki két nem egymás utáni időszakban volt hivatalban. Nem igazán értem, hogy Cliff fia miért a 22. és 24. elnökről nevezte el a fabábuját, de nem firtatom. Aztán Cliff azt is elmeséli, hogy a feleségét Sonjának hívják, és ő festette ki ilyen gyönyörűen a rendelőt, majd ráterelődik a szó arra, hogy a nők milyen nagyszerűek, és milyen fontos, hogy megbecsüljük őket, amíg van rá alkalmunk, mert ha nem tesszük, akkor könnyen elveszíthetjük őket, ugyanis isten is azt akarja, hogy becsüljük meg őket. Mondom Cliffnek, hogy remélem, sosem kell megtapasztalnia, milyen a különidő, amire azt feleli, hogy ő meg azt reméli, hogy az enyém hamarosan véget ér, ami nagyon kedves tőle.

A kezelés vége előtt Cliff még tájékoztat, hogy más gyógyszereket kell majd szednem, és ez nemkívánatos mellékhatásokat eredményezhet, ezért azt kéri, hogy azonnal jelezzem Anyának, ha bármilyen fájdalmat érzek, vagy álmatlanság tör rám, vagy feszült leszek, vagy bármi ilyesmi történik, ugyanis időbe telhet, mire megtalálja a számomra megfelelő gyógyszer-kombinációt. Megígérem, hogy így fogok tenni.

Hazafelé menet elmesélem Anyának, hogy nagyon megkedveltem dr. Cliff Patelt, és így már sokkal több reményt fűzök a terápia sikeréhez. Elmondom neki, milyen hálás vagyok, amiért kihozott a borús helyről, mert annak sokkal nagyobb az esélye, hogy Nikki eljőjön Collingswoodba, mint annak, hogy egy elmeógyógyintézetben látogasson meg, de miközben beszélek, Anya elkezd sírni. Ezt nagyon különösnek találom. Féltre is áll a kocsival, majd a fejét a kormányra hajtva hosszú ideig sír, miközben végig jár a motor – szípig és remeg és zokog. Masszírozni kezdem a hátát, ahogy ő masszírozta az enyémet dr. Patel rendelőjében, miután az a bizonyos dal megszólalt, aztán úgy tíz perc múlva egyszerűen csak abbahagyja a sírást, és hazavezet.

Igyekszem bepótolni a Cliffnél töltött órát, ezért késő estig gyúrok. Amikor elmegek lefeküdni, látom, hogy apám még mindig be van zárkózva a szobájába, így újabb nap telik el anélkül, hogy beszéltem volna vele. Arra gondolok, furcsa dolog egy fedél alatt élni valakivel, akivel nem beszélünk – főleg, ha az a valaki az apánk –, és ez a gondolat kissé elszomorít.

Mivel Anya még nem jutott el a könyvtárba, nincs olvasnivalóm. Így hát lecsukom a szemem és Nikkire gondolok, hogy aznap éjjel is velem legyen álmaimban – ahogy minden éjjel.

Narancsszínű tűz tör be a koponyámba

I GEN, TÉNYLEG HISZEK A NAPOS OLDALBAN, főleg azért, mert szinte mindennap látom a napot, amikor feljövök a pincéből, hogy egy szemeteszákot magamra húzva – mert a testem nejlonba csomagolva jobban izzad – elmenjek futni. Próbálok mindig a naplementéhez igazítani a 10 órás edzésprogramom 15 kilométeres futását, mert a végén nyugatnak futok a Knight Park sportpályái mellett, ahol gyerekkoromban rengeteget baseballoztam és fociztam.

Amikor átfutok a parkon, mindig felnézek, hogy lássam, az égiek mit jövendölnek nekem.

Még ha épp felhők borítják is az eget, előbb-utóbb előragyog mögülük a nap, ami arra emlékeztet, hogy nem szabad feladni, mert tudom, hogy hiába tűnnek most sötétnek a dolgok, a feleségem hamarosan visszatér hozzám. És amikor az ember megpillantja a szürkésfehér felhők mögül előbukkanó napot, az felemelő érzés. (Ez a hatás előidézhető úgy is, ha a kezünket néhány centire tartjuk egy csupasz villanykörtétől, és a szemünkkel követjük a kezünk

körvonalát, amíg teljesen el nem vakít a fény.) Fájdalmas a felhőkkel szemezni, de egyben hasznos is, mint a legtöbb dolog, ami kényszerrel jár. Ahogy például a futás is, mert amikor már majdnem kiköpöm a tüdőm, és olyan érzésem van, mintha a hátamba késeket döfködnének, és a lábizmaid teljesen begörccsölnek, és a kis lötyögő bőr a derekam körül veszettül ugrál, akkor tudom, hogy megvan a napi vezeklésem, és sikerült isten kedvében járnom annyira, hogy cserébe megsegítsen. Ezt jelzi az is, hogy a múlt héten érdekes felhőket mutogatott.

Amióta a feleségem a különidőt kezdeményezte, több mint 25 kilót fogytam. Anya szerint hamarosan olyan sovány leszek, mint amikor a gimiben versenyszerűen fociztam, vagyis olyan sovány, mint amikor megismerkedtem Nikkivel, és azon filózom, hogy a feleségemet talán az zavarta, hogy annyi extra kilót szedtem fel a házasságunk öt éve alatt. Nagyon meg lesz lepődve, ha a különidő végén meglátja, milyen izmos lettem!

Ha felnézek, és épp nem felhős az ég naplementekor – ahogy tegnap sem volt az –, narancsszínű tűz hatol be a koponyámba, ami elvakít, és ez majdnem ugyanolyan jó, mert ez is éget, és ez is isteni érzés.

Futás közben mindig azt képzelem, hogy Nikki felé futok, és ezzel csökken a viszontlátásig hátralevő idő.

Az elképzelhető legsörnyűbb befejezés

TUDOM, HOGY NIKKI A SULIBAN MINDEN ÉVBEN kiemelten foglalkozik Hemingwayjel, ezért Hemingway egyik jobb regényét kérem.

– Ha lehet, romantikus legyen, mert szeretném a szerelmet is tanulmányozni, hogy jobb férj lehessen, amikor Nikki visszatér – adom le a rendelést Anyának.

Amikor hazaér a könyvtárból, elmondja, hogy a könyvtáros szerint a *Búcsú a fegyverektől* Hemingway legjobb szerelmes regénye. Mohón kezdem falni a betűket, és az első néhány oldal után máris okosabbnak érzem magam.

Olvasás közben idézhető részletek után kutatok, hogy amikor majd Nikki és én legközelebb a bölcsész barátaival vacsorázunk, tudjam „osztani az észet”, borsot törve a szemüveges Phillip orra alá, akinek azt mondanám: „Egy analfabéta bunkó vajon ismerné ezt?”

majd előrukkolnék egy nagyon kifinomultan előadott Hemingway-idézettel.

De a regény egy nagy átverés.

Az ember végig azért szorít, hogy a történet mesélője túlélje a háborút, és utána boldogan éljen Catherine Barkley-val. Sikerül is neki minden veszélyt ép bőrrel megúsznia – még azt is, amikor felrobbantják –, és végül a várandós Catherine-nel, akit mindennél jobban szeret, Svájcba menekül, ahol a hegyek között élnek szerelemben és boldogságban.

Hemingwaynek itt be kellett volna fejeznie a sztorit, mert a szereplők eljutottak a jól megérdemelt napos oldalra, hiszen annyi borzalom és szenvedés után végül túléltek a szörnyű háborút.

De nem!

Megtoldja a történetet az elképzelhető legszörnyűbb befejezéssel: Hemingway úgy szövi tovább a történetet, hogy Catherine nem elég, hogy halva szüli meg a gyermekét, de olyan sok vért veszít, hogy ő maga is ottmarad a szülőasztalon. Ilyen kegyetlen befejezést még egyetlen könyvben sem olvastam, de moziban vagy tévében sem láttam, és valószínűleg soha nem is fogok.

Amikor a regény végéhez érek, alig tudom abbahagyni a sírást, mert egyrészt sajnálom a szereplőket, igen, másrészt mert Nikki ezt a könyvet gyerekekkel olvastatja. El sem tudom képzelni, miért tesz ki valaki befolyásolható tinédzsereket egy ilyen szörnyű befejezésnek. Ezzel az erővel azt is mondhatná a diákjainak, hogy totál értelmetlen bármilyen erőfeszítést is tenniük, hogy fejlesszék magukat, és hogy jobb emberré váljanak.

Be kell valljam, hogy a különidő kezdete óta most először haragszom Nikkire, mert hogyan taníthat az osztályának ilyen mértékű

pesszimizmust. Ezek után holtbiztos, hogy nem fogok Hemingway-től idézni, vagy más könyvét valaha is a kezembe venni. Ha még életben lenne, most rögtön levelet küldenék neki, amelyben megírnám, hogy legszívesebben pusztá kézzel fojtanám meg a borúlátása miatt. Nem csoda, hogy fejbe lőtte magát, ahogy azt a bevezető tanulmányban olvastam.

Nem érzek irántad mást, csak szeretetet

DR. PATEL TITKÁRNŐJE ELZÁRJA A RÁDIÓT, ahogy meglátja, hogy belépek a váróba. Elnevetem magam, mert próbál úgy tenni, mintha nem miattam csinálná, de engem nem tud átverni. Látom, hogy meg van ijedve, mert nagyon óvatosan fordítja el a kapcsolót. Így azok az emberek cselekszenek, akik voltak már tanúi rohamomnak, amikor olyan vagyok, mintha nem is ember lennék, hanem valami dühöngő vadállat.

Cliff rövid várakozás után fogad, ahogy minden pénteken teszi majd a közeljövőben, és kezdetét veszi a második kezelés. Ezúttal a barna fotelt választom, és – a felhők alatt ülve – arról beszélgetünk, mennyire szeretjük a női nem képviselőit, és hogy „csapatjuk nekik”, ami egy újabb Danny-aranyköpés.

Cliff megkérdezi, beváltak-e az új gyógyszerek, amire igennel felelek, pedig nem vettem észre az égvilágon semmilyen hatást, főleg, hogy az előző héten csak úgy a felét vettem be az Anyától kapott piruláknak – a többit a nyelvem alá rejtettem, majd kiköptem a vécébe,

amikor magamra hagyott. Azt is tudni akarja, jelentkezett-e bármilyen nemkívánatos mellékhatás, mint mondjuk fulladás, étvágytalanság, fáradtság, öngyilkos gondolatok, gyilkos gondolatok, levertség, feszültség, viszketés, hasmenés, de mindre nemleges a válaszom.

– És hallucinációk? – kérdezi hunyorítva, majd kissé előredől.

– Hallucinációk? – kérdezek vissza.

– Hallucinációk.

Megvonom a vállam, és azt felelem, hogy szerintem nem hallucináltam, amire azt mondja, hogy ha hallucináltam volna, arról biztos tudnék.

– Azonnal szóljon az édesanyjának, ha bármilyen bizarr vagy rémisztő dolgot lát – folytatja –, de ne aggódjon, mert valószínűleg nem fog hallucinálni. Csak nagyon alacsony százalékban hallucinálnak az emberek, amikor ebben a kombinációban szedik a gyógyszereket.

Bólintok és megígérem, hogy jelenteni fogok minden hallucinációt Anyának, de nem igazán hiszem, hogy hallucinálni fogok, szedjek akármilyen szert, főleg mert tudom, hogy úgysem ad LSD-t vagy hasonlót. Biztos arról lehet szó, hogy a gyenge emberek panaszkodni szoktak a gyógyszereikre, de én nem vagyok gyenge, és egész jól uralom a gondolataimat.

A pincében vagyok, és vízzel „röviditalozom” a Hasmester 6000-en végzett felülések és a fekpardon végzett lábemelések közötti háromperces szünetben, amikor megérezem Anya garnélás rágcsájának semmivel össze nem téveszthető vajas illatát, és könnyörtelenül megindul a nyálelválasztásom.

Mivel imádom a garnélás rágcsát, fel is megyek a pincéből, egyenesen a konyhába, és látom, hogy Anya nemcsak garnélás rágcsát

készített – ami tulajdonképpen muffin zsemle alapú vajos garnélárakos és narancsszínű sajtos melegszendvics –, hanem sült hízilag készített háromhúsos pizzát – darált hús, kolbász és csirke van rajta – és csirkeszárnyat is, amelyet a Big Foodsból szerez be.

– Miért süttöttél garnélás rágcsát? – kérdezem reménykedve, mert tapasztalataim alapján csak akkor készit ilyet, amikor vendégek jönnek.

Nikki imádja a garnélás rágcsát, akár egy egész tálat képes befalni belőle, ha lerakják elé, csak aztán hazafelé menet mindig panaszkodik, hogy dagadtnak érzi magát, mert annyit evett. Amikor még nagy ívben tettem az érzelmeire, mindig azt mondtam neki, hogy nem akarom a nyavalygását hallgatni minden alkalommal, amikor túl sokat eszik. De most majd, ha legközelebb túl sok garnélás rágcsát eszik, azt mondom neki, hogy *nem* is evett túl sokat, és különben is olyan sovány. Meg azt is, hogy amúgy sem ártana, ha felszedne pár kilót, mert én a nőies nőket szeretem, nem pedig a „Miss hat óra – nyeszlett fent, nyeszlett lent” típusokat, ami egy újabb kifejezés, amit Dannyől tanultam.

Felcsillan a reménysugár: Anya garnélás rágcsája lehet, hogy a különidő végét jelzi, és Nikki talán úton van a szüleim házához, ha pedig így van, akkor Anya nagyon klassz meglepetést eszelt ki a hazatérésem alkalmából – ami nem lenne meglepő, mert mindig próbál az én és az öcsém kedvében járni, ezért agyban felkészülök a Nikkivel való találkozásra.

A szívem minimum 50-et dobban a pár másodperc alatt, amíg válaszol a kérdésemre.

– Az Eagles szezon előtti barátságos mérkőzést játszik a Pittsburgh ellen – mondja, ami furcsa, mert mindig is utálta a focit, és nem szokta tudni, hogy az évad ősszel indul, ahogy azt sem, hogy

melyik nap kik játszanak. – Az öcséd átjön, hogy veled és apáttal nézze a meccset.

A szívem még gyorsabban kezd kalapálni, mert az öcsémet kicsivel a különidő kezdete után láttam utoljára, amikor apámhoz hasonlóan, ő is szörnyű dolgokat vágott a fejemhez Nikkivel kapcsolatban.

– Jake már nagyon izgatott, hogy végre viszontláthat, azt meg mondanom sem kell, hogy apád mennyire szereti az Eaglest. Alig várom, hogy életem három legfontosabb férfia végre újra együtt üljön a kanapén, mint a régi szép időkben. – Anya olyan szélesen mosolyog, hogy félek, újra könnyekben tör ki, ezért sarkon fordulok, és visszamegyek a pincébe, ahol addig nyomom az öklös fekvőtámaszokat, amíg a mellizmaid lángolni nem kezdenek, és már nem érzem a bütyköket a kezemen.

Biztosra veszem, hogy a családi összejövetel miatt később már nem engednének el futni, ezért magamra húzom a szemeteszsákot, és beiktatok egy előrehozott futóedzést. Elfutok a gimis haverok háza előtt, aztán a Szent József katolikus templom előtt, ahová régen jártam, utána a Collingswood Gimnázium előtt (a 89-ben érettségizettek a legmenőbbek!), aztán a park melletti ház előtt, ahol a nagyszüleim laktak, mielőtt meghaltak.

A régi legjobb barátom észrevesz, amikor a Virginia Avenue-n az új házuk előtt haladok el. Ronnie éppen akkor ér haza a munkából, és a kocsijából kiszállva sétál a bejárati ajtajuk felé, amikor elügetek mellette a járdán. Találkozik a tekintetünk, és amikor már elmentem mellette, utánam kiált:

– Pat Peoples? *Te vagy az?* Pat! Szia!

Nagyobb sebességre kapcsolok, mert Jake öcsém jön hozzánk, hogy beszélgessem velem. Jake, aki nem hisz a hepiendben, így most

nem érzem magamban azt a plusz erőt, hogy leálljak Ronnie-val dumálni, főleg, hogy egyszer sem látogatott meg minket Baltimore-ban, pedig számtalanszor megígérte. Nikki mindig is mondta, hogy Ronnie „papucsférj”, akinek „otthon keveset szabad, de amit szabad, azt muszáj”.

Nikki megmondta, hogy Ronnie nem fog eljönni hozzánk Baltimore-ba, és igaza is lett.

Egyszer sem toltta oda a képét a borús helyre sem, helyette inkább leveleket írogatott, amelyekben azt taglalta, milyen szenzációs a lánya, Emily, és biztos az is, de nem találkoztam még vele, így ezt nem tudom sem cáfolni, sem megerősíteni.

Amikor hazaérek a futásból, Jake kocsija már ott áll a házunk előtt – menő ezüstszínű BMW, ami azt jelzi, hogy a testvérem jól el van eresztve, azaz „mocskosul rajta van a csövön”, ahogy Danny mondaná. Ezért a hátsó bejáraton surranok be, majd felügetek a lépcsőn, hogy lezuhanyozzak. Amikor készen vagyok a mosakodással, tiszta ruhát húzok, nagy levegőt veszek, és a beszélgetés hangjait követve elindulok a nappali felé.

Jake talpra ugrik, amikor meglát. Elegáns, fekete, vékonycsíkos nadrág van rajta és türkizkék póló, ami a testéhez simulva láttatni engedi, hogy még mindig elég jó kondiban van. Csuklóján gyémántokkal kirakott számlapú óra, amire Danny azt mondaná, fukszkrumpli. Az öcsém haja ritkult valamennyit, de kissé felvágósra van zselézve.

– Pat? – kérdezi.

– Nem megmondtam, hogy rá se fogsz ismerni? – szólal meg Anya.

– Úgy nézel ki, mint Arnold Schwarzenegger – mondja, majd elkezdni tapogatni a bicepszemet, aminek nagyon nem örülök, mert

ki nem állhatom, ha bárki hozzám ér, persze Nikkit leszámítva. De mivel az öcsémről van szó, nem mondok semmit. – Állatira ki vagy gyúrva! – teszi hozzá.

A padlót bámulom, mert eszembe jut, mit mondott Nikkiről – azért még mindig neheztelek rá –, de közben meg örülök, hogy viszontláthatom, hisz egy örökkévalóság telt el azóta, hogy nem találkoztunk.

– Figyelj, Pat! Ne haragudj, hogy nem látogatlak a kórházban, de kikészülök az ilyen helyektől, és... és... nem tudtam volna elviselni, ha úgy kell látnom téged, érted? Pipa vagy rám?

Még haragszom rá, de hirtelen Danny egy újabb aranyköpése ugrik be, ami túlon túl illik az alkalomhoz ahhoz, hogy ne süssem el, ezért azt mondom:

– Nem érzek irántad mást, csak szeretetet, tesó.

Jake egy pillanatra úgy néz rám, mintha gyomorszájon vágtam volna. Néhányat pislog, mintha menten elsírná magát, aztán megölel.

– Ne haragudj! – mondja, és hosszabb ideig szorít magához, mint ami számomra még elfogadható, ami nem jelent túl hosszú időt, kivéve persze, ha Nikki ölel.

Aztán végre elenged.

– Hoztam neked valamit – mondja, és egy zacskóból előhúzza majd odadob nekem egy Eagles-mezt. Magam elé emelem, és látom rajta a 84-es számot. Tudom, hogy ez egy szélső elkapói szám, de a játékos neve nem ismerős. Nekem úgy rémlik, Freddie Mitchell, a csapat fiatal elfogója viseli a 84-es mezt, de nem mondom ki hangosan, mert nem akarom megsérteni az öcsémet, aki volt olyan figyelmes, hogy még ajándékot is hozott nekem.

– Ki az a Baskett? – kérdezem meg végül, mert ez a név áll a mezen.

– Nem hallottál még a draft¹ nélkül igazolt újoncra, akiről mindenki beszél? Ő az előszezon legnagyobb sztorigja. Jelenleg ez a mez a legmenőbb Philadelphia utcáin. És most már neked is van, és majd felveheted idén a meccsre.

– Felvehetem a meccsre?

– Most, hogy újra itthon vagy, szeretnéd visszakapni a régi helyed, nem?

– A Vetben?

– *A Vetben?* – néz Jake nevetve Anyára, aki ijedten néz vissza. – Nem, a Lincoln Financial Fieldben.

– Mi az a Lincoln Financial Field?

– Azon a helyen nem engedtek tévézni? Az az Eagles otthona, a stadion, ahol a csapatod már három éve játszik.

Biztos vagyok benne, hogy Jake hazudik, de nem szólok egy szót sem.

– A lényeg, hogy van számodra is egy hely ott, ahol én és Scott ülünk, tesó. Na, mit szólsz?

– Nincs pénzem szezonbérletre – felelem, mert Nikkinek adtam a házat és az autókat és a bankszámlákat, amikor a különidő kezdődött.

– Az anyagi részét intézem – mondja Jake, és a karomba bokszol. – Lehet, hogy nem voltam a legjobb testvér az elmúlt pár évben, de most, hogy itthon vagy, mindent jóváteszek.

Köszönetet mondok az öcsémnek, amire Anya újra sírni kezd. Olyan zokogás tör rá, hogy ki kell mennie a szobából, ami furcsa,

---

¹ A draft évente megrendezett esemény, amely során a Nemzeti Futball Liga (NFL) csapatai választanak új játékosokat. Ennek végén általában a legrosszabb játékosok maradnak csapat nélkül. A draft során Hank Baskett sem kellett senkinek, de később végül leigazolták, mert utólag láttak benne fantáziát.

mert Jake-kel éppen kibékültünk, és az Eagles-szezonbérlet nem semmi ajándék, a mezről nem is beszélve.

– Vedd fel a Baskett-mezt, tesó!

Felveszem, és nagyon jó érzés az Eagles zöld mezében lenni, főleg, hogy azt Jake külön nekem választotta.

– Majd meglátod, milyen zseniális lesz ez a Baskett gyerek idén
– mondja Jake, de egy kissé furcsán, mintha a jövőm alakulása valamiért Hank Baskett-től, az Eagles újonc szélső elkapójától függne.

Betonfánk

FELTŰNIK, HOGY APÁM CSAK KÖZVETLENÜL a meccs kezdése előtt jön be a nappaliba. Még nem indult be a rendes szezon, ezért a tétmérkőzések előtti szokásos rituálénkat most nem adjuk elő, de Apa azért felvette az 5-ös számozású McNabb-mezét, és a kanapé szélén ül, ahonnan könnyen fel tud pattanni. Ünnepelesen az öcsém felé biccent, engem azonban most is levegőnek néz, pedig hallottam, amikor a konyhában veszekedtek, és Anya mondta neki, hogy „Kérlek, állj végre szóba Pattel”. Anya leteszi a finom falatokat a kinyitható asztalra, leül Jake mellé, és mind elkezdünk enni.

Az étel kitűnő, de ezt csak én jegyzem meg. Anya boldognak tűnik a dicséret hallatán.

– Biztos minden finom? – kérdezi meg szokás szerint most is, mert mindig szerénykedik, ha főzésről van szó, annak ellenére, hogy elsőrangú szakács.

– Apa, szerinted az Eagles hogy szerepel majd az idei bajnokságban? – kérdezi Jake.

– Nyolc győzelem, nyolc vereség – feleli tömören apám a szezon kezdete előtti, szokásos pesszimizmusával.

– Tizenegy győzelem, öt vereség – licitál rá az öcsém, amire apám a fejét csóválja, és a fogai között fújja ki a levegőt.

– Tizenegy győzelem, öt vereség? – kéri ki a véleményemet az öcsém, amire bólintok, mert optimista vagyok, és az Eagles tizenegy győzelemmel szinte biztosan bekerül a rájátszásba. Szezonbérletünk van, ezért tudom, hogy a rájátszásra is lehet majd jegyünk, ha az Eagles hazai pályán játszhat, és nincs is annál jobb, mint egy Eagles-meccs a rájátszásban.

Elismerem, nem igazán követtem, mi történik az Eaglessel a holszezonban, de amikor ismertetik a kezdőcsapatokat, még így is meglepő, hogy a kedvenc játékosaim közül milyen sokan nincsenek már a csapatban. Duce Staley. Hugh Douglas. James Thrash. Corey Simon. Sehol sincsenek. Meg akarom kérdezni, hogy „Miért?” és „Mikor?”, de nem teszem, mert félek, hogy az apám és az öcsém azt gondolja majd, hogy már nem is vagyok igazi szurkoló. Főleg, hogy ők megmondták előre, hogy ez lesz, amikor Nikkivel Baltimore-ba költöztünk, és én lemondtam a szezonbérletemről.

Legnagyobb meglepetésemre az Eagles nem a Veterans, hanem a Lincoln Financial Field Stadionban játszik, szóval Jake tényleg jól mondta. Valahogy sikerült egy egész stadiont felépíteniük a tavalyi szezon vége óta, és ez biztosan csak azért maradt ki nekem teljesen, mert a borús helyen voltam. Mindez valahogy mégsem kerek.

– Hol is van ez a Lincoln Financial Field? – próbálom feltűnés nélkül erre terelni a beszélgetést az első támadóakció végén induló reklámszünetben.

Apám felém fordul, hosszú ideig kémleli az arcom, de nem válaszol. Biztos, hogy utál. Undorodva mér végig, mintha valami

rákényszerített feladat lenne, hogy a nappaliban a zavart elmeállapotú fiával kell meccset néznie.

– Philadelphia déli részén van, ahogy az összes többi stadion – haddarja az öcsém. – Fincsi a garnélás rágcsa, Anya!

– A Vetből lehet látni a Lincoln Financial Fieldet? – kérdezem.

– A Vet már nincs meg – válaszolja Jake.

– Nincs meg? Hogy érted, hogy nincs meg?

– 2004. március 21-én hajnali 7-kor összedőlt, mint egy kártyavár – mondja apám, és közben rám se néz, majd egy narancsszínű húsdarabot cuppant be egy csirkecsontról. – Több mint két évvel ezelőtt.

– Hogyan? De hát én voltam a Vetben még tavaly... – Félbeszakítom a mondatot, mert szédülni kezdek és felfordul a gyomrom.

– Milyen évet mondtál?

Apám szóra nyitja a száját, de Anya közbevág:

– Sok minden megváltozott, amíg nem voltál itthon.

Nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy a Vet már nincs meg, még az után sem, hogy Jake behozza a laptopját a kocsiból, és megmutat egy videót a Vet felrobbantásáról. A Veterans Stadion – amit mi csak betonfánkknak hívtunk – tényleg úgy dől össze, mint egy kártyavár, és aztán szürke por tölti be a képernyőt. A szívem majd' megszakad, amikor látom, hogy a hely semmivé lesz, annak ellenére, hogy gyanítom, amit látok, az csak valamilyen számítógépes trükk.

Kiskoromban apám rengeteg Phillie-baseballmérkőzésre vitt ki a Vetbe, és persze ott voltak az Eagles-meccsek Jake-vel, ezért nehezen tudom elhinni, hogy gyermekkorom egyik nagy emlékművét lerombolták, amíg én a borús helyen voltam. Amikor a videó véget ér, megkérdezem Anyát, átjönne-e velem a konyhába megbeszélni valamit.

– Mi a baj? – kérdezi, amikor belépünk a konyhába.

– Dr. Patel azt mondta, hogy az új gyógyszerek hallucinációt is okozhatnak.

– Igen?

– Azt hiszem, Jake számítógépén azt láttam, hogy a Veterans Station megsemmisült.

– Drágám, jól láttad. Több mint két éve bontották le.

– Most milyen évet írunk?

Egy pillanatig habozik, majd azt mondja:

– 2006-ot.

Ez azt jelentené, hogy 34 éves vagyok. És hogy a különidő már négy éve tart. Arra gondolok, hogy ez lehetetlen.

– Honnan tudjam, hogy nem hallucinálok még most is? Honnan tudjam, hogy te nem hallucináció vagy? Ti mind csak hallucinációk vagytok. Egytől egyig.

Észreveszem, hogy üvöltök, de nem tudom lecsillapítani magam.

Anya a fejét ingatja, próbálja megérinteni az arcom, de ellököm a kezét, amire újra sírni kezd.

– Mennyi ideig voltam a borús helyen? Mennyi ideig? Tudni akarom!

– Mi folyik ott? – üvölt ki apám. – Mi itt néznénk a meccset!

– Csss! – próbál csitítani Anya, miközben a könnyeivel küszködik.

– Mennyi ideig? – ordítom.

– Mondd meg neki, Jeanie! Mondd csak meg! Előbb vagy utóbb úgyis megtudja! – kiabálja apám a nappaliból. – Mondd meg neki!

Megragadom Anya vállát, olyan erősen rázom, hogy a feje is rázkódik, és úgy ordítom:

– Mennyi ideig?

– Majdnem négy évig – szól közbe Jake. Hátranézek a vállam felett, az öcsém ott áll az ajtóban. – Most pedig engedd el szépen Anyut!

– Négy évig? – nevetni kezdek, és közben elengedem a vállát, mire Anya eltakarja a száját a kezével. Szemében sajnálat és könnycseppek. – Mégis, miért szórakoztok...

Hallom, hogy anyám felsikolt, érzem, hogy a fejem nekicsapódik a frizsidernek, és aztán se kép, se hang.

Jobban rettegek tőle, mint bármely más emberi lénytől

AZT HITTEM, NEW JERSEYBE VISSZATÉRVE biztonságban leszek, mert nem gondoltam volna, hogy Kenny G *képes* utánam jönni a borús helyről, de persze most már tudom, hogy ez butaság volt, hiszen Kenny G hihetetlenül tehetséges és leleményes, és tőle nem lehet olyan könnyen megszabadulni.

Egy ideje a padláson alszom, mert ott fent pokoli a forróság. Miután a szüleim lefekszenek, felmegyek a lépcsőn, kikapcsolom a ventilátort, belebújok a régi téli hálósákomba, felhúszom rajta a cipzárt, hogy csak az arcom látszik ki, és izzadom ki a kilókat. Ha nem megy a ventilátor, gyorsan felszökik a hőmérséklet, és a hálósák csak úgy tocsog az izzadságban, és szinte érzem, ahogy fogyok. Jó ideje így töltöm az éjszakákat, és eddig semmi furcsa vagy szokatlan nem történt.

De ma éjjel, ahogy a padláson izzadok és izzadok és izzadok, a sötétben hirtelen meghallom felcsendülni a szexis szintetizátor-akkordokat. Behunyva tartom a szemem, egyetlen kitarzott hangot

dúdolok, és elszámolok magamban tízig, mert tudom, hogy csak hallucinálok, hiszen dr. Patel előre megmondta, hogy ez előfordulhat. Ám akkor Kenny lekever egy pofont. Kinyitom a szemem, és ott áll mellettem a padlásszobában, meglátom göndör sörénye felett a glóriát, amilyen Jézusnak szokott lenni, a tökéletesre barnult homlokát, a jellegzetes orrát, a borostás arcát és a hegyes állát. Az ingén a felső három gomb ki van gombolva, láthatóvá téve egy kis mellkas-szőrzetet. Mr. G talán nem tűnik gonosznak, mégis jobban rettegek tőle, mint bármely más emberi lénytől.

– Mégis, hogyan? Hogyan talált rám? – kérdezem tőle.

Kenny G rám kacsint, majd szájába veszi fénylő szoprán szaxofonját.

Didergek, miközben izzadságban úszom.

– Kérem – könyörgök neki –, hagyjon békén!

Ő azonban nagy levegőt vesz, és a szoprán szaxofonján játszani kezdi a „Songbird” boldog hangjegyeit, én pedig azonnal talpra szökkenek a hálósákomban, és az öklömmel ütlegelni kezdem a kis fehér sebhelyet a jobb szemöldököm fölött, véget akarok vetni a zenének. Kenny G csípője a szemem előtt ring, ezért az agyam minden rándulására azt ordítom: „Elég! Elég! Elég! Elég!”. A hangszerét egészen a képembe tolja, és a jazz hangjaival soroz meg – érzem, ahogy a vér a fejembe tolul –, Kenny G szólója eléri a csúcspontját – puff, puff, puff, puff...

Aztán anyám és apám próbál lefogni, de én egyre csak azt üvöltöm:

– Ne játssza tovább a dalt! Hagyja abba! Kérem!

Amikor anyám valahogy a földre kerül, apám durván hasba rúg, aminek hatására Kenny G eltűnik, és a zene félbeszakad. És amikor a hátamra zuhanok, és levegő után kapkodok, apám a mellkasomra

veti magát, és az arcomat püföli. Anyám megpróbálja lerángatni rólam, én pedig úgy zokogok, mint egy kisbaba. Apámmal ordít, hogy ne verjen tovább, aki erre leszáll rólam, anyám nekem pedig azt mondja, hogy minden rendbe jön, annak ellenére is, hogy apám teljes erőből bokszolt bele az arcomba.

– Nálam betelt a pohár, Jeanie. Reggel visszaküldjük a kórházba. Az lesz az első dolgunk – mondja apám, majd dübörgő léptekkel lemegy a padlásról.

Olyan hangosan zokogok, hogy még a saját gondolataimat sem hallom.

Anya leül mellém, és azt mondja:

– Semmi baj, Pat. Itt vagyok.

Az ölébe hajtom a fejem, és miközben a hajamat simogatja, álomba sírom magam.

Amikor kinyitom a szemem, a ventilátor lapátjai újra forognak, a nap beragyog a közeli ablak redőnyének nyílásain keresztül, és Anya még mindig a hajamat simogatja.

– Hogy aludtál? – kérdezi, miközben mosolyt erőltet az arcára. A szeme vörös, az arcán könnyek csorognak.

Egy pillanatra kellemes érzés kerít hatalmába: anyukám ölébe hajtott fejjel fekszem, apró kezének súlyát érzem a fejemen és lágy hangját hallom a fülemben, de egykettőre rám törnek az előző éjszaka emlékei, és kénytelen vagyok felülni. A szívem vészes gyorsasággal kezd kalapálni, és félelem járja át végtagjaim.

– Ne küldjeteK vissza a borús helyre! Ne haragudj rám! Kérlek! – könyörgök neki, és égre-földre esküdözöm, hogy többet ilyen nem

fordul elő, mert annyira gyűlölöm a borús helyet és a pesszimista dr. Timberst.

– Itt maradsz velünk – mondja Anya, és közben úgy néz a szemembe, ahogy akkor szokott, amikor igazat mond, majd megpuszil.

Lemegyünk a konyhába, ahol finom sajtos-paradicsomos rántottát készít nekem, és most valóban lenyelem a piruláimat, mert úgy érzem, ez a minimum, amennyivel tartozom neki azok után, hogy őt felökleltem, apámat pedig kihoztam a béketűréséből.

Amikor az órára nézek, látom, hogy már 11 óra, és teljesen kiakadok. Ahogy kiürül a tányérom, menten hozzákezek a testedzéshez, és mindent dupla sebességgel csinállok, hogy behozzam a lemaradást.

A kiöltözős vacsora

RONNIE VÉGRE MEGLÁTOGAT A PINCÉMBEN.
– Éppen hazafelé tartok, úgyhogy csak pár percem van – mondja.

Ahogy befejezem a fekvenyomás-sorozatot, sokatmondóan vigyorogni kezdek, mert tudom, mit jelent ez a mondat. Veronica nem tudja, hogy beugrott hozzám, és Ronnie-nak sietnie kell, ha nem akar lebukni, hogy valamit a felesége engedélye nélkül csinált, még ha az csak annyi is, hogy beköszönt a legjobb barátjához, akit ősidők óta nem látott.

Amikor felülök, ezt kérdezi:

– Mi történt az arcoddal?

Megérintem a homlokom.

– Kicsúszott a kezemből a súlyzó, és rám esett.

– És attól puffadt így fel az arcod?

Megvonom a vállam, mert nem tartozik rá, hogy apám bokszzsáknak használt.

– Ember, te nagyon lefogytál és megizmosodtál. És menő a konditermed – mondja, miközben a fekpaddal és a Hasmester 6000-rel szemez, majd kézfogásra nyújtja a kezét. – Én is átjöhetek majd gyúrni?

Felállok, és megrázom a kezét.

– Persze – mondom neki, mert jól tudom, hogy Ronnie, jó szokásához híven, most is csak a levegőbe beszél.

– Figyelj, ne haragudj, hogy egyszer sem látogatlak meg Baltimore-ban, de megszületett Emily, és tudod, hogy milyen az. De szerintem a levelek segítettek, hogy ne távolodjunk el egymástól. Most meg, hogy itthon vagy, folyton együtt lóghatunk, nem?

– Mintha... – kezdek bele a mondandómba, de nem mondom végig.

– Mintha mi lenne?

– Semmi.

– Még mindig azt hiszed, hogy Veronica utál?

Erre nem mondok semmit.

Elmosolyodik, és így folytatja:

– Ha utálna, akkor miért hívott volna meg holnap vacsorára?

Ronnie-ra nézek, hogy leolvassam az arcáról, komolyan beszél-e.

– Veronica nagy főzőcskézést rendez a hazatérésed örömére. Na, eljössz vagy sem?

– Persze – felelem, de még mindig nem hiszek a fülemnek, mert amikor Ronnie a levegőbe beszél, nem szokott olyan konkrétumokat használni, mint például, hogy „holnap”.

– De jó! Gyere hétre, hogy legyen idő egy kicsit iszogatni. 8-kor eszünk, és a feleségem elegáns, gyertyafényes, háromfogásos vacsorával készül, úgyhogy rendesen csípd ki magad, oké? Tudod, hogy Veronica milyen komolyan veszi a kiöltözős vacsoráit – mondja,

majd megöleli izzadt testemet, amit csak azért hagyok, mert még mindig nem tudok napirendre térni afelett, hogy Veronica meghívott. Egyik kezét a vállamon tartva Ronnie a szemembe néz, és azt mondja:

– Istenem, úgy örülök, hogy hazajöttél, Pat!

A szememmel követem, ahogy felüget a lépcsőn, és közben arra gondolok, mennyi mindent pletykálnánk össze Nikkivel Ronnie-ról és Veronicáról, ha a különidő már véget ért volna, és Nikki is velem tartana a kiöltözős vacsorára.

– Kiöltözős vacsora? – mondaná Nikki. – Hol vagyunk? Az általános iskolában?

Istenem, Nikki hogy utálja Veronicát!

Ha visszaesem és visszakerülök

TUDOM, HOGY HA NEM LESZ MEGFELELŐ AZ ÖLTÖZÉKEM, Veronica azt mondja majd, hogy tönkretettem az estéjét – ahogy akkor is ezt vágta a fejemhez, amikor bermudanadrágban és szandálban mentem az egyik kiöltözős vacsorájára –, ezért másra se tudok gondolni, csak hogy mit veszek majd fel a vacsorára. Olyannyira csak ez jár a fejemben, hogy elfelejtem, hogy péntek van, és dr. Patelnél van jelenésem, de aztán Anya eszembe juttatja, amikor az edzésem közepén lekiabál fentről:

– 15 perc múlva indulunk. Menj zuhanyozni!

A felhőszobában a barna fotelt választom. Kényelmesen elhelyezkedünk, majd Cliff beszélni kezd.

– Az édesanyja szerint durva egy hete volt. Akar róla beszélni?

Erre mesélni kezdek Veronica kiöltözős vacsorájáról, és hogy a régi öltönyeim nem vehetem fel, mert úgy lefogytam, hogy lötyögnének rajtam, és nincs egyetlen jó ruhám se, leszámítva a pótlót, amit az öcsémtől kaptam nemrégiben, és hogy teljesen kikészít, hogy erre a vacsorára kell mennem, és hogy mennyivel jobban

örülnék, ha inkább kettesben gyúrhatnék Ronnie-val, mert akkor megúsznám a találkozást Veronicával, aki még Nikki szerint sem egy jóindulatú teremtés.

Dr. Patel bólint néhányszor, majd ezt mondja:

– Azt a pólót kedveli, amit az öccsétől kapott? Jól érzi magát benne?

Erre azt válaszolom neki, hogy nagyon is kedvelem.

– Akkor menjen abban a kiöltözős vacsorára! Biztos vagyok benne, hogy Veronicának is tetszeni fog.

– Tényleg biztos benne? – kérdezek vissza. – Mert Veronicának nagyon szigorú szabályai vannak arra nézve, mi az, ami megfelelő egy ilyen vacsorára.

– Biztos vagyok benne – ismétli, amitől rögtön sokkal jobban érzem magam.

– És a nadrág?

– Mi a baj azzal, ami most van magán?

Lenézek a vászonnadrágra, amit Anya azért vásárolt a Gapben pár napja, mert szerinte nem való melegítőalsóban menni kezelésre, és bár a nadrág nem annyira elegáns, mint az új Eagles-mez, de azért elmegy; úgyhogy megvonom a vállam, és nem aggódok tovább amiatt, hogy mit is veszek majd fel Veronica vacsorapartijára.

Cliff próbál kicsalni belőlem valamit Kenny G-vel kapcsolatban, de behunyom a szemem, egyetlen kitartott hangot dúdolok, és elszámolok magamban tízig minden alkalommal, amikor kimondja Mr. G nevét.

Aztán Cliff elárulja, hogy tudja, milyen csúnyán viselkedtem Anyával, tud arról, hogy megráztam a konyhában, és arról is, hogy fellöktem a padláson, amitől szörnyű szomorúság tör rám, mert annyira szeretem az anyukámat. Kimenekített a borús helyről, és

felelősséget vállalt értem a bírósági papírok aláírásával – én pedig így hálálom meg. Úgy elhatalmasodik rajtam a büntudat, hogy azt már nem tudom elviselni. Akármilyen kínos is, sírni kezdek – és csak zokogok legalább öt percen keresztül.

– Az édesanyja nagyon sokat kockáztat, csak mert hisz magában. Cliff szavainak hatására még elkeseredettebben kezdek sírni.

– Jó ember akar lenni, ugye, Pat?

Bólogatok. Sírok. Tényleg jó ember akarok lenni. De tényleg.

– Emelni fogom a gyógyszeradagját – mondja dr. Patel. – Lehet, hogy kissé belassul tőle, de segít kordában tartani a dühkitöréseit. Jegyezze meg, hogy csak a cselekedetei tehetik jó emberré, nem a vágyai. És ha ismét rohama lesz, azt kell majd esetleg javasolnom, hogy visszavigyék az elmeegógyintézetbe, ahol intenzívebb kezelést kaphat, ami...

– Ne! Csak azt ne! Ígérem, jó leszek – mondom gyorsan, tudva, hogy sokkal kisebb az esélye, hogy Nikki visszatérjen, ha visszaesem, és visszakerülök a borús helyre. – Bízson bennem!

– Én bízom magában – feleli dr. Patel, és mosolyog.